

ABDULHAMİT TOKGÖZ

SON NEFES

Uzun uzun nefes aldı. Dirildi ciğerleri. Yine de bir nefes istiyordu. Kendi ciğerlerine değil, arzın göbeğine bir nefes... Keşke bulunsa aramakla. Keşke kastı bulmak olsa. Bir nefes daha aldı. Derin değil, uzun bir nefes. Zira tükenmişti vakti aşan işler.

Bir nefes istiyordu yine de. Kim bilir kadim mevsimlerden, belki ermişlerin dualarından... Boğulan, çırpınan cihanı ayakta tutacak bir nefes... Hülyaların fırtınasını hapsedmiş, hüznün çığlıklarını fısıldayan, huzur dalgalarından damla taşıyan, üşütmeyecek bir nefes arıyordu. Sonra ansızın gibi ya da yüz yıl beklenmiş gibi beliriverdi aranan. Tam önündeydi. Bir adım atsa, sonra solusa havayı, sonra ciğerlerine hapsedip taşısa arzın göbeğine can olabilirdi cihana. Ancak kastı, bulmak değildi. Aramak için yoldaydı, bulursa arayamazdı. Belki de arayabileceği başka bir şey aramalıydı, herhangi bir şey. O aramak istiyordu.

Bir de nefes istiyordu yine. Bulamayacağı, her nefeste arayabileceği bir nefes... Pahasının önemi yoktu. Ne için olduğunun da... İhtimal ki o, boğazından geçecek son nefesi arıyordu.

(ağustos 2020)